

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Κόβετε από καιρό σε καιρό τὰ μαλλιά τῶν μικρῶν παιδιῶν σας καὶ τρίβετε τὸ κεφάλι τους μὲ μίγμα σαπούνιου καὶ σαπουνιῶ.

— Ὅσοι καὶ ἴδιος ὄσος πάσχουν ἀπὸ ἀπινίες, ἀν θέλουν νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὴν νευρική αὐτὴ ἐνόηληση, πρέπει πρὶν πλαγιάσουν νὰ τρίβουν δυνατὰ τὸ κορμὶ τους μὲ ἓνα κομμάτι φανέλλας.

— Μόλις σὰς πιάσει λῶσιγγας, καταπιετὲ ἓνα κομμάτι ζάχαρι βοττανιμένο μέσα σὲ ξεῖδι, καὶ θὰ σὰς σταματήσῃ.

— Ὅσοι πάσχουν ἀπὸ δυσπεψία, ἄς τρώνε μετὰ τὸ φαγητὸ ἓνα ποταμάκι, τοῦ ὁποῦν τὸ δὲν διευκολύνει σημαντικὰ τὴ χώνευσι.

— Ἐἶνε ἐπιβλαβὲς νὰ διαβάζετε ἐνὸ πρῶγετε, γιατί ἡ ἀνάγνωσις ἀνεβάσει τὸ αἷμα στὸν ἐγκέφαλο καὶ προκαλεῖ βλάβη στὸ στομάχι.

— Ὅσοι πάσχετε ἀπὸ ἐφιάλτες καὶ θέλετε ν' ἀπαλλαγεῖτε ἀπ' αὐτοῦς, προσέχετε νὰ κοιμάσθε ἐλαφίον σὲ ψηλὰ προσκέφαλα.

— Μὴ φοβάσαι ποτὲ ἀπὸ φθίσι δταν τρέφεσαι καλὰ καὶ κοιμάσαι τακτικά, ἀναλάνει καθαρὸν ἀέρα καὶ ἀποφραγνεις τὴς καταχρησεις.

— Ὅσοι λιγώτερα ποτήρια οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν πίνεις, τόσο περισσότερες μέρες θὰ ζήσης.

— Κόβε τὰ νύχτα τῶν μεγάλων δαχτύλων τῶν ποδῶν σου τετραγώνια, χωρὶς νὰ στρωγγυλῆεις τὰ ἄκρα.

— Ἄν θέλεις νὰ μὴν προσβληθῆς ποτὲ ἀπὸ ἰσθμηνες τοῦ λάρυγγος, πίνε κατὰ κάθε πρωτὶ, ἐκτὸς τοῦ προσόπου σου, καὶ τὸν λαμό σου.

— Ὅσοι θέλουν νὰ διατηροῦν ἀκριβῶς τὸ σῶμα καὶ ἐνὰ τὴν ψυχὴ τους, ἄς ἐπιζητοῦν συχνὰ ἀφορμὲς γιὰ γέλια.

— Ἄποφραγε νὰ φορᾷς στενοὺς γιουζάδες, γιατί προκαλοῦν ὑπεραιμία στὸν ἐγκέφαλο.

— Ἄν εἶσαι ἰδρωμένος καὶ θέλεις νὰ πῆς νερό, πῆ το, ἀλλ' ἐξαικολούθησε ἀμέσως τὸ δρόμο σου.

— Μὴν πίνεις ποτὲ νερὸ ἀπὸ βρύσι ποὺ ἀπέχει λιγώτερο τῶν τριάντα μέτρων ἀπὸ βόθρο.

— Ὅταν γράφετε ἢ γράβετε, μὴ σιμῶτε ποτὸ καὶ πρὸ πάντων μὴν πιεζετε τὸ στήθος σας ἐπὶ πάνω στὸ τραπέζι.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

(Τῆς ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟ)

Κάθε στιγμή πού πέρασα στὸ πλάγι τὸ δικό σου, τὴ λευτεριά μου γροίζησα στὰ στήθη καὶ στὸ νοῦ, γιατί ἐπόθησα νὰ ἰδῶ μὲς' στὸ χαμόγελό σου, καθὼς σὲ νέφρ ἀνάμεσα, μὴν ἄσχη τοῦ οὐρανοῦ.

Ναί, τὴ ζωὴ μου τὴ φρογῆ — μονάχη αὐτὴ τὸ ξέρετ' ἄγνοο φίλοῦ τὸ ἄρωμα μπορεῖ νὰ πλαμμάρισθ, μὰ ἐπὶ μὲ μὰς μοῦ πέταξες καθὼς τὸ περιστέρι πού πάνω στὸ παρόθυρο θαρρεῖς νάχη καθήσει.

Τὴν ἀστερένια τους φροτιά τὰ μάτια σου δὲ δεῖχουν χωρὶς νὰ μὴ μὲ σέφουνε, χωρὶς νὰ μὴ μὲ κάρουν, μὰ ἐγὼ τὸν πέπλον ἔφερα στὰ μάτια μου, πού σέχουν πάνω στὴν ὄρη τῶν νεκρῶν σὰν θέλων νὰ τοὺς κλάψουν. Δὲ θέλω περὶ νὰ σ' ἀγαπῶ! Ἡ σπλαχνική μου μοῖρα μὲ λέει νὰ φέγω τοῦ ξροῖτα τοὺς φρόβους, τὰ φρόβια.

Καλύτερα νὰ σ' ἔφερα καθὼς γαίης τὰ μῦρα τοῦ φρόβου ἀνοῖει στὸ διάβα του, σὲ κηπο βασιλιά.

(Μετάφρ. Ν. Α. ΖΑΧΑΡΙΟΥ)

Η ΚΑΚΟΛΟΓΙΣ

(Τοῦ G. PALLON)

Ξέρο πού ἀπ' τὴν ἀγῆ ὡς τὸ βρόδου ὄλο γὰ μὲ μιλῶνε ἢ κακομοῖρες, περήφανη, ζουτόμωλη καὶ ἀθάδη ὅπου σταθοῦν μὲ λένε ἢ πορτοῦθρες, πὼς τὴ ζωὴ τὴν ἔχω παρηγοῖ, ἔπνο, φαί, καθρέφτη, παραθύρα.

Λόγια εἶν' αὐτὰ, δὲ φκιάζουν λουκουμάδες, εἶμαι ἢ κερὰ ἀπ' ὄλες τὴς κεράδες, ὅπου σταθῶ καὶ ὅπου καὶ ἂν ἀμῆλῃσω, νάτες καὶ εὐθὺς μὲ φαλιθοκοφουῖν, δὲν μοῦ μιλῶν ἀφοῦ τὴς χωρεῖτω, τί ἄλλο νὰ ποῦ παρὰ πὼς μὲ ζηλεύουν;

Ὅμως αὐτὲς ἂν μὲ κατηγοροῦνε καὶ ἂν μὲ χλευάζουν καὶ πεφρονοῦνε, λόγια εἶν' αὐτὰ, δὲ φκιάζουν λουκουμάδες, εἶμαι ἢ κερὰ ἀπ' ὄλες τὴς κεράδες, λένε ἢ κούττες πὼς φκιάνομα ἀκούα φρόβια πλαστὰ καὶ ξένα τὰ μαλλιά μου, μέσθι ζουτρη καὶ ἄσχη τὸ σῶμα, φρέτρα ὡς καὶ αὐτὴ μοῦ λένε τὴν καρδιά μου, σὲ χίλους πού τρελλόληθραν γὰ μένα, καὶ ἄνωρα μου, λένε, δὲν θὰ βροῦ κενέμα.

Μὰ ἐπὶ αὐτὰ δὲν φκιάζουν λουκουμάδες, εἶμαι ἢ κερὰ ἀπ' ὄλες τὴς κεράδες.

(Μετάφρ. ΙΩ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ)

ΚΟΨΕΤΕ ΡΟΛΑ

(Τῆς C. G. ROSSETTI)

Κόψετε ρολα δροσερὰ στὴν τρυφερὴ παιδοῦλα, στὴν λιγερή πού μέστωσε χαρίστετα δαρνοῦλα, σὲ μενα πού δὲν γνῶρισα τῆς νεότης τὴ χαρὰ καὶ πρὶν τὴν ὥρα γέγρασα — κισοῦ κλαδά χλωρὰ.

Βοκῆτες νὰ σκαρῖστε στὸν τάφο τῆς παιδοῦλας, στῆς λιγερῆς νὰ βάλετε λουλούδια τῆς δαρνοῦλας καὶ στὸν δικό μου στρώστετε τὰ φρόβια τὰ ξερά πού ἀρπῆσσα, τῆς νεότης μου πρὶν σπάσουν τὰ φτερά.

Ἀθήνα, 1931. (Μετάφρ. ΑΗΜ. ΣΤΑΗ)

ΤΟ ΝΕΡΑΚΙ

(Τοῦ Β. ΟΥΓΚΩ)

Πέφτει ἀπ' τοῦ βράχου τὴν καρδιά σταλαμματα-σταλαμματα στὴ φανερή τὴ θάλασσα τὸ γάρφαρο νεράκι, καὶ ἡ θάλασσα — λαχτάριμα τοῦ ναυτῆ καὶ φαρμάκι — Τὶ θές, τοῦ λέει, κλαψάρωμα καὶ σπάζεις ἐδὼ πᾶ; Ἐγὼ εἶμαι τὸ φουρτούρισμα καὶ ἡ φροκὴ εἶμ' ἐγὼ, φτάνει τὸ γέμμα τ' οὐρανοῦ τὸ κῆμα μου ἀφροσμένο, δὲν ἔχα ἀνάγκη ἀπὸ σέ, μικρὸ καὶ μετρημένο, ἀπέρονη εἶμαι καὶ ἄσπη ὅσον τὸν οὐρανοῦ.

Κι' εἶπε τοῦ βράχου τὸ νερὸ στὸ ἀνάβρυσμά της τὸ κῆμα (κρὸ) — Σοῦ δίνω δίχως θόρυβο καὶ δίχως περφηφάνεια, ὅτι σοῦ λείπει, θάλασσα πού φτάνεις ὡς τὰ οὐρά.

σοῦ δίνω μιὰ γλυκόπιση σταλαμματα καὶ ἐγὼ!

(Μετάφρ. ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ)

νήχη ποῦ, σημάθησε, μὲ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ εἶπε:

»— Μίρτσα ἱμάντ! Νταχανὰ λίγχε! (Δηλ.: Μὰ τὸν πατέρα μου τὸν Μίρτσα! Σὲ τίποτε, παιδί μου, δὲν μὲ δυσωρέτησε, σὲ τίποτε!)...

» Εἶδα τότε ὅτι καὶ τὰ μάτια τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰωάννη ἦσαν διακριμένα. Χτύπησε κατόπιν τὴς παλάμης του καὶ ἔπαιξε ὁ ὑπασπιστής του: «Νὰ μὴ μπὴ κανεῖς!», τὸν διέταξε ὁ Ἀυτοκράτορ, ἐνὸ ἐγὼ ἔβρινα ἀπισθοχωρῶντας καὶ ὑποκλιόμενος, χωρὶς νὰ μπορῶ ἀπὸ τὴ συγκίνησιν νὰ διακρίνω τὸν Ἀυτοκράτορα.

» Ἐβόγηκα. Ἡ μοῖα μου καὶ οἱ ὑπηρέτες μου μὲ περιέμεναν στὴν πόρτα τῆς αἰθῆς. Στὴς 10 π.μ. ἀναπαύομαι στὴ σκηνή μου, ὅπου ἐπέφερα γὰ νὰ δεχθῶ τὴς συγχαρητήριες ἐπισκέψεις τῶν ἀξιωματικῶν. Τὸ μεσημέρι ἦμουν μόνος μὲ τοὺς δικούς μου στὴ σκηνή, γέμω ἀπὸ τὴν ὄπαιον εἶχαν κερᾶσει τὴν ἐπίσημη στολή μου, ὅπως συνήθῃ ζοῦν ἐκεῖ, γὰ νὰ τὴν βλέπουν οἱ ἐπισκέπτες».

Τὸ ἔγγραφο, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰωάννης ἐμφώδισε τὸν Ἕλληνα ἀπεσταλμένο ἀρχίατρο Πάριση, εἶνε τὸ ἀκόλουθο, κατὰ μετάφραση Ἀθηναιομαθοῦς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

«*Ἡμεῖς, ὁ ἐλέω Θεοῦ Ἰωάννης, Βασιλεὺς τῆς Σιέν, Βασιλεὺς τῶν Βασιλῶν τῆς Αἰθιοπίας καὶ πάντων τῶν πέριξ, πρὸς τοὺς Ὑπάρχους καὶ πάντας τοὺς ὑπ' αὐτοῦς, τοὺς κατοικοῦντας παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν μέλλουσαν νὰ πατηθῇ παρὰ τοῦ ἐπιφρονητος ἐπὶ σφραγίδα ἡμῶν ταύτην, καὶ πρὸς πάντας τοὺς στρατιωτικὸς ἀρμηγούς:*

» *Τὸν ἀγαπητόν μου ἀρχίατρον Ἕλληνα Νικόλαον Π. Παρίσην, ἀναχωροῦντα, ἐγὼ ἐν εἰρήνῃ ἀποπέλλω πρὸς Ὑμᾶς. Ὑμεῖς πάντες πρὸς τρυφήν καὶ ποτὸν αὐτοῦ, ἦτοι ἀγελάδα, ἀμόν, ὕδρομελι, ἄρτον, πιπερίδας, ζῆθον, πάντα ταῦτα ἀφθῶνως νὰ προσφέρετε. Τὰ πράγματα αὐτοῦ νὰ μεταφραρετε ἀπὸ μέρους εἰς μέρος ὅθεν διέρχεται καὶ σταθεμένως, καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ συνοδεύετε αὐτὸν καὶ νὰ ἐνεργήτε δεινῶς τὰ πάντα. Ταῦτα πάντα νὰ ἐκτελεσθῶν θέλω. Ἐγγράφῃ τὸ παρὸν ἐν τῇ βασιλικῇ πρωτεύουσῃ Μακαλέ, τῇ 13ῃ τοῦ μηνὸς Σετιέ, τοῦ 1886 πωτηρίου ἔτους.*

(Τ. Σ.)

ΙΩΑΝΝΗΣ.

Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ ἀρχίατρος Ν. Παρίσης βρισκότανε στὰς Ἀθήνας, παρουσιάσθηκε στὰ Ἀνάτορα καὶ διηγήθη στὸν Βασιλέα Γεώργιο Α' τὰ περιεργα τοῦ ταξιδίου του, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκε κατόπιν καὶ σὲ βιβλίον.

